

[Weikop.]

der vil kunne rettes nogen stærk indvending imod en bestemmelse i loven om, at aspiranter og lærlinge, der antages til uddannelse til styrmand, ikke normalt medregnes til det normerede eller foreskrevne underordnede dæksmandskab. Det forekommer mig, at det vil være naturligt at se på, hvorledes dette spørgsmål er løst f. eks. i Sverige; så vidt jeg ved, foreligger der i Sverige en kundgørelse herom.

Småskibsfartens ønsker er jo i nogen grad imødekommet. Om der er nogen mulighed for at gå videre uden at krænke kravene til sikkerheden, er også et spørgsmål, som kan belyses under udvalgsbehandlingen.

Skoleskibene har været omtalt fra alle sider; begrænsningen af skoleskibenes togter må jo, som det er sagt, føre til, at flaget ikke vises i fremmede havne i den samme udstrækning som tidligere. Jeg synes — men her spiller der måske noget rent følelsesmæssigt ind — at dette er et tab for Danmark; men når alle med undtagelse af repræsentanten for skoleskibet „Danmark“ er gået med til nyordningen, finder jeg det naturligvis betænkeligt at gå imod forslaget; jeg skal dog ikke nægte, at jeg har megen forståelse for de synspunkter, som både kaptajnen og bestyrelsesrådet for skoleskibet „Danmark“ har fremsat. I denne forbindelse har den tanke strejft mig, om der var mulighed for i en overgangsperiode at lade det nuværende bestyrelsesråd forestå driften af skoleskibet „Danmark“. Jeg ved slet ikke, om det er muligt at gøre det, men jeg er jo ikke nogen større tilhænger af nye organer, og det er vel også sådan, at besættelsen af posterne i nye råd ofte kan frembyde visse vanskeligheder.

Når det foreslås, at en statsisbryder skal bruges som øvelsesskib, forstår jeg, at det sker, om jeg så må sige, af mangel på bedres havelse. Jeg tør ikke kritisere en sådan disposition, kun har jeg en umiddelbar fornemmelse af — jeg siger udtrykkeligt en umiddelbar fornemmelse af — at det koster ret meget at sætte „Elbjørn“ i drift, om jeg så må sige, i blødt vand, når dens kræfter er baseret på ismasser. Man spørger sig selv, om det ikke på en anden, billigere og lige så hensigtsmæssig måde vil være muligt at disponere over et øvelsesskib.

Jeg skal i øvrigt ikke gøre flere bemærkninger om disse lovforslag, men forbeholder mig at komme tilbage til de enkelte spørgsmål under udvalgsbehandlingen.

Lovforslaget om eksaminer for skibsmaskinmestre tager jo hovedsagelig sigte på at imødekomme de krav, der stilles til maskinmestre på land, og samtidig tilpasse de krav, der stilles til søens maskinmestre, og forslaget indebærer bl. a. den fordel, at den udvidede maskinmestereksamen giver indehaveren adgang til at påtage sig hvervet som driftsleder ved højspændingsanlæg.

Det er også i dette lovforslag foreslået at nedsætte et skoleråd. Jeg er, som jeg sagde før, ikke særlig begejstret for nye organer, hvis man da ikke kan sige, at den bestående ordning har virket mindre heldigt eller har vist sig at være utilstrækkelig, og mon ikke af og til besættelsen af nye råd kan byde på visse vanskeligheder — jeg tænker dels på synet til hovedstad og provins, dels på medlemmernes kvalifikationer. Det er selvfølgelig ikke noget kardinalpunkt, men jeg har ikke villet undlade at pege på det.

Se, der er en væsentlig forskel på statens bidrag til maskinskoler og til navigationsskoler. Man opretholder stadig den ordning, at kommunerne uden vederlag stiller navigationsskoler til rådighed, med andre ord, at staten betaler hele driften, medens kommunerne betaler lokalerne. Man regner øjensynlig stadig med, at kommunerne skal fritage staten for visse udgifter. Men da det nu ikke længere er småpenge, det koster at opføre en navigationsskole, er det muligt, at denne bestemmelse ikke er så meget værd; det er muligt, at kommunerne i fremtiden vil holde sig tilbage. Maskinskolerne derimod får kun tilskud til driften, jeg vil nærmest sige begrænsede tilskud til driften. Spørgsmålet er, om den bestående praksis er forsvarelig, når de store krav, ministeren selv har peget på, skal opfyldes. Den højtærede minister siger, det er afgørende nødvendigt, at skolerne råder over moderne laboratorieudstyr, for at de krav, der til enhver tid må stilles til en forsvarelig uddannelse, kan opfyldes, og heri er jeg ganske enig med den højtærede minister. Men når staten eller handelsministeriet som hovedregel kun vil betale halvdelen af, hvad udstyret koster, når ministeriet bestemmer,